

ΠΟΣΟΙ ΚΑΙ ΠΟΣΟΙ ΒΑΡΔΟΙ...

Πόσοι και πόσοι βάρδοι κάνουν χρυσό τὸ κύλιμα τοῦ χρόνου! Κάποιοι μέσα σ' αὐτοὺς ἔθρεψαν τὴ θαμπωμένη φαντασία μου, κι ἀναλογιζόμενοι ἀπάνω στὴν ὁμορφιά τους τὴ γήϊνη καὶ τὴν ἀπόκοσμη... Καὶ σὰν κάθωμαι νὰ γράψω τραγούδια συχνὰ γλυστροῦνε μέσα στὸ νοῦ μου σὰν ἕνα μελίσι· καμμιὰ ταραχὴ δὲ φέρνουνε, κι οὔτε κι ἀμάχη βαρειά· τί χαρούμενο ἠχολοί! Ἔτσι κ' οἱ ἀναρίθμητοι ἀντίλαλοι πού κρύβει μέσα του τὸ βράδι: τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν—τὸ θρόισμα τῶν φύλλων—οἱ φωνές τῶν νερῶν—τῆς καμπάνας πού πλαντᾶζει ὁ μεγαλόπρεπος ἀχός,—κι ἄλλοι τόσοι καὶ τόσοι ἀκόμα ἦχοι, πού τὸ μᾶκρος τοὺς φέρνει ἴσα με μᾶς ἄμοιαστους, σὰ μουσικὴ μαγεύτρα, κι ὄχι σὰν ἄγριο βοητό.

JOHN KEATS

ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ θάλασσα ἦτανε σὰν ἀπὸ ζαφεῖρι, καὶ τὰ οὐράνια φλογισμένα σὰν ὀπάλι ἀναμμένο· τ' ἀγέρι φυσοῦσε πρῶμα καὶ μᾶς ἔφερενε πρὸς τὴς γαλάζιες χῶρες τῆς ἀνατολῆς. Ἀπὸ τὴν πλώρη ἀγνάντευμα μ' ὀλόγορη ματιὰ τὴ Ζάκυνθο, μέσα ἀπὸ τὴς ἐλιές τοὺς κρουσῶνες, καὶ τὰ λιμάνια καὶ τὰ γκρεμόβραχα τῆς Ἰθάκης, τοῦ Λυκαίου τὴ χιονισμένη κορφή, κι ὅλες τὴς ἀνθόσπαρτες Ἀρκαδικὲς ραχοῦλες. Τὸ παννὶ χτυποῦσε ἀπάνω στὸ κατάρτι, στὸ πλάι τοῦ καραβιοῦ μουρμούριζε ὁ ἀχὸς τοῦ κυμαίου, καὶ κορασιῶν ὁ ἀχὸς πού γελοῦσανε στὴν πρῶμνη. Ἄλλος ἦχος κανένας· καὶ σὰν ἄρχισε νὰ καίγεται πύρινη καὶ ἡ δύση, καὶ καβάλλα σὰ κύματα νὰ τρέξη κατακόκκινος ὁ ἥλιος, —τότε πιά πατοῦσα στὸ χῶμα τῆς Ἑλλάδας ἀπάνω.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Α. ΠΑΛΑΜΑ

OSCAR WILDE